

LBRIS

We know
books

**JENNIFER L.
ARMENTROUT**

*Păcate sub
clar de lună*

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Capitolul 1

– Este adevărat? Ce se spune despre femeile care vin aici? Unghiile date cu o oja roșie strălucitoare alunecară peste abdomenul lui Lucian de Vincent, trăgându-i din pantaloni colțul cămășii. Că... înnebunesc?

Lucian își arcui o sprânceană.

– Întreb pentru că eu mă simt de parcă aș fi înnebunit. Simt că mi-am pierdut cumpătul. Te doresc de atâta vreme. Buze de aceeași culoare ca unghiile îi deranjară lui părul mai scurt din jurul urechii. Dar nu te-ai uitat niciodată la mine. Nu până astă-seară.

– Nu e adevărat, spuse el pe un ton târăganat și se întinse după sticla de Old Rip.

Se uitase la ea de mai multe ori. Probabil o studiasse chiar foarte mult. Cu părul blond și corpul înveșmântat în rochia cu decolteu adânc, cu siguranță se uitase la ea, el și jumătate dintre clienții de la Red Stallion. La naiba, poate chiar vreo 90% dintre clienți, bărbați și femei, se uitaseră la ea de mai multe ori, iar ea era perfect conștientă de asta.

– Dar tu erai mereu atât de concentrat în altă parte, continuă ea, iar el auzi îmbufnarea care i se contură pe buzele frumoase.

Își turnă un pahar din whisky-ul vechi de douăzeci de ani, încercând să-și dea seama cui altcuiva îi acordase atenție. Opțiunile erau nelimitate, dar el nu se concentra niciodată asupra nimănui în mod special. Sincer, nu era pe deplin atent nici la femeia din spatele lui,

nici măcar când aceasta își lipi sâniii minunați de spinarea lui și își strecură o mână pe sub cămașa lui. Ea scoase un geamăt răgușit care nu avu nici un efect asupra lui când mâna ei se apăsă pe mușchii tari ai abdomenului.

Pe vremuri, un zâmbet plin de subînțeles și o voce seducătoare aveau darul să-l stârnească atât de tare, încât ar fi putut să-și găsească eliberarea și cu un perete. Și obișnuia să îi ia chiar mai puțin să facă sex și să uite cu totul de sine pentru o vreme.

Dar acum?

Lucrurile nu mai stăteau chiar așa.

Cu dinții ei ascuțiți, ea îi prinse lobul urechii în timp ce își lăsă mâna să alunece mai jos și degetele abile începură să-l descheie la curea.

– Dar tu știi deja asta, nu-i așa, Lucian?

– Ce anume?

El duse paharul cu whisky la buze și, fără să clipească, bău pe nerăsuflăte licoarea cu arome afumate. Whisky-ul îi alunecă alene pe gât și îi încălzi stomacul, în vreme ce el cercetă tabloul de deasupra barului. Nu era cel mai reușit din casă, dar era ceva ce îi plăcea în mod deosebit la flăcările surprinse în imagine. Îi aminteau de panta mistuitoare care ducea spre nebunie.

Ea îi descheie cureaua.

– O să am grijă să nu te mai gândești niciodată la nimeni altcineva.

– Chiar așa...?

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer, și se încruntă în vreme ce scormoni prin amintiri.

La naiba!

Uitase cum o chema.

Dumnezeule, cum naiba o chema pe această femeie? Flăcările de un roșu-violaceu din pictură nu îi oferiseră răspunsul pe care îl căuta. Trase adânc aer în piept și aproape se înecă simțind notele prea dulci ale parfumului ei. De parcă ar fi simțit pe limbă o tonă de căpșune.

Nasturele de la pantaloni se descheie, iar sunetul discret al unui fermoar răsună în spațiul vast al încăperii. La nici o secundă după

aceea, mâna ei se furișă pe sub marginea boxerilor și se îndreptă spre locul în care se odihnea mădularul lui.

Mâna ei încremeni pentru o clipă. Femeia păru să rămână fără suflu.

– Lucian? gânguri ea și își înfășură degetele calde peste mădularul semierect.

Lipsa evidentă de interes pe care o manifesta corpul lui îl făcu să curbeze dezgustat buzele. Ce naiba se întâmpla cu el? O femeie frumoasă îi atingea mădularul, iar el era la fel de excitat ca un școlar trezit dintr-odată într-o cameră plină cu măicuțe.

Era... la naiba, era doar plictisit. Plictisit de ea, de el... de toate astea. În mod normal, femeia aceasta ar fi fost pe gustul lui. Petrecea câteva momente cu ea și nu o mai revedea niciodată. Avea grijă să nu fie niciodată cu o femeie de mai multe ori, pentru că, dacă se întâmpla asta, începeai să deprinzi un fel de obicei – și era greu să renunți la obiceiuri. Ajungeai să te implicii emoțional, iar el nu era genul. Dar simțea că... se săturase.

Senzația că trecuse de etapa asta, de tot, era o stare care nu îi dădea pace de vreo câteva luni, sufocând aproape orice aspect din viața lui blestemată. Neliniștea i se strecurase pe sub piele și i se răspândea prin vene ca o iederă afurisită care pusese stăpânire pe pereții exteriori ai unei clădiri.

Fusese măcinat de această senzație cu mult înainte ca toate să se dea peste cap.

Ea își lăsă cealaltă mână să i se strecoare pe sub cămașă în timp ce strânse mai tare.

– O să mă pui să muncesc din greu pentru scula asta, nu?

Lucian aproape izbucni în râs.

Fir-ar să fie!

Cum gândurile îi rătăceau prin zone atât de îndepărtate, chiar că ea avea să fie nevoită să muncească din greu. Așezând paharul pe bar, el lăsă capul pe spate și închise ochii; se strădui să-și pună ordine în gânduri. Din fericire, ea rămase tăcută cât îl dezmierdă cu mâna.

Acum, mai mult ca oricând, avea nevoie de asta... de o eliberare lipsită de orice dram de rațiune, iar ea... Clare? Clara? Un nume

cu „C” de asta măcar era sigur. Oricum, știa ce făcea. Mădularul i se întărea cu fiecare secundă, dar mintea... da, mintea îi era în altă parte.

De când trebuia să-i stea mintea la asta?

Se îndreptă de spate, lăsându-i ceva mai mult spațiu de manevră când se întinse aproape mașinal spre sticla de whisky de mai multe mii de dolari. Trebuia să uite de sine în seara asta, să simtă că trăia cu adevărat. Ca, de altfel, în orice altă noapte, dar mai ales acum, pentru că avea treabă a doua zi.

Dar nu trebuia să se gândească la asta acum. Nu trebuia decât să simtă mâna ei, apoi gura ei și poate felul în care...

Sunetul aproape imperceptibil al unor pași care răsunară la etaj îl făcu să deschidă ochii. Lăsă ușor capul într-o parte, gândindu-se că poate i se părea, dar îi auzi din nou. Cu siguranță, pași.

Ce Dumnezeu? Întinzându-se, o prinse de încheietura subțire și o opri. Gestul lui nu-i plăcu deloc. Strânsoarea ei se înteti, frământându-l mai tare și mai apăsător. El îi strânse mâna atât cât să o oprească.

– Lucian?

Tonul ei era încărcat de confuzie.

El nu răspunse în timp ce se chinui să audă ceva. Nu avea cum să fi auzit ce auzise. Pentru că era imposibil să se miște cineva de colo-colo pe sus din moment ce nu era nimeni în acele încăperi.

Membrii personalului nu rămâneau peste noapte. Toți refuzau să mai stea la conacul Vincent după ce luna se înălța pe cer.

Fu întâmpinat de liniște, deci erau șanse mari să i se fi năzărit. Și trebuia să-i fie recunoscător blestematului de whisky pentru asta.

Doamne, poate că își pierdea mințile.

Scoțându-i mâna din pantaloni, el se întoarse spre femeie. Era chiar frumoasă, își spuse în sinea lui când îi studie chipul înălțat spre el, dar Lucian descoperise de mult că frumusețea era un cadou capricios care se oferea fără vreo noimă. De cele mai multe ori, era doar un lucru de față și, în cele mai multe cazuri, nici măcar nu era reală. Era falsificată și alterată de degete iscusite.

Cuprinzându-i ceafa cu o mână, se întrebă cât era de reală frumusețea ei și din ce punct încolo începea să urâtească. Își apăsă

degetele în zona în care îi simțea pulsul, atras de ritmul accelerat al băților.

Buzele i se întredeschiseră și pleoapele i se închiseră ușor, ascunzând ochi de culoarea stânjeneilor care înfloriseră deja prin toată Louisiana. Lucian ar fi putut să pună pariu că femeia avea pe acasă vreo coroniță sau două, însoțite de panglici care confirmau că era unul dintre cele mai frumoase chipuri pe care le avea sudul.

Lucian dădu să coboare capul, când îi sună telefonul aflat pe bar. O eliberă brusc din strânsoare și se întoarse, în timp ce ea scoase un murmur de dezamăgire. Îndreptându-se cu pași mari spre telefon, fu surprins să zărească numele fratelui său afișat pe ecran. Era târziu, și, pe deasupra, sigur fiul risipitor era deja băgat în pat, pe undeva prin casă, la această oră din noapte. Sigur, Dev nici măcar nu era cu logodnica lui, făcând dragoste toată noaptea, după cum își închipuia Lucian că obișnuiau să facă toate cuplurile normale și fericite.

Pe de altă parte, îi era foarte greu să și-o închipuie pe Sabrina cea fără de cusur făcând dragoste cu cineva.

Despre bărbații și femeile din familia de Vincent se spuneau tot felul de lucruri. Unul dintre ele părea să fie o minciună sfruntată. Stră-stră-străbunica lor spusese odată că, atunci când se îndrăgosteau, bărbații din familia de Vincent se îndrăgosteau fulgerător și până peste urechi, fără să stea prea mult pe gânduri sau să șovăie.

Și asta era o mare prostie.

Singurul dintre ei care se îndrăgostise vreodată era fratele lor Gabe, și ce se alesese de toată povestea? Un dezastru.

– Da?

Lucian răspunse la telefon și se întinse din nou după sticlă.

– Vino imediat în biroul tatei! îi porunci Dev.

Sprâncenele i se arcuiră când fratele lui închise telefonul. Ce ordin interesant! Strecurându-și telefonul în buzunar, își trase fermoarul la pantaloni și își scoase cureaua, aproape azvârlind-o pe canapea.

– Rămâi aici! spuse el.

– Poftim? Ai de gând să mă lași aici? îl întrebă ea, vorbind de parcă nici un alt bărbat nu mai plecase vreodată de lângă ea după ce îi cuprindea mădularul în mână.

Afișând un zâmbet, el deschise ușa care ducea spre veranda de la etajul doi.

– Da, și o să aștepți până mă întorc.

Ea rămase mută de uimire, dar, când pași în aerul rece al nopții, Lucian știu fără nici cea mai mică urmă de îndoială că poate avea să se supere, dar urma să rămână aici și să îl aștepte să revină.

Traversând veranda, ajunse la scara exterioară acoperită și dădu buzna în camera din spate la care duceau treptele. Mastodontul lor de casă era prost luminat și cufundat într-o tăcere mormântală, în vreme ce el înaintă cu picioarele goale pe gresia înlocuită încetul cu încetul de lemn masiv.

Avu nevoie de câteva minute ca să ajungă în biroul situat în aripa dreaptă a casei, ascuns de privirile indiscrete ale celor care vizitau reședința de Vincent. Avea chiar o intrare separată și propriul drum de acces.

Lawrence, tatăl lui, reușise să ducă ideea de intimitate la un cu totul alt nivel.

Încetini pasul când se apropie de ușile închise. Fără a ști ce îl aștepta în birou, dar convins că fratele lui nu putea să-l convoace pentru un fleac la o oră atât de târzie din noapte, se pregăti pentru orice.

Ușile grele din lemn de stejar se deschiseră fără nici un zgomot, iar Lucian se opri brusc când pași în încăperea inundată de lumină.

– Ce naiba?

Două picioare se legănau ușor în aer, mocasinii Brooks Brothers din piele de crocodil zăcând pe podea câțiva metri mai departe. Alături, se vedea o mică baltă. Înțelese despre ce era vorba după mirosul respingător care plutea în încăpere.

– Iată de ce te-am chemat, spuse Dev pe un ton sec, de undeva din cameră.

Lucian își lăsă privirea să alunece peste pantalonii negri uzi de-a lungul coapselor. Apoi urmări cămașa verzuie strâmbă, pe jumătate băgată în pantaloni și pe jumătate scoasă în afară. Brațele atârneau vlăguite de-o parte și de alta a corpului și umerii erau încovoiați

în față. Gâtul era înclinat într-un unghi nefiresc, care avea probabil ceva de-a face cu cureaua strânsă în jurul gâtului.

Cureaua era prinsă de ventilatorul de tavan importat din India și instalat aici în urmă cu ceva mai mult de o lună. De fiecare dată când corpul se legăna, plafoniera ticăia asemenea unui ceas cu cuc.

– Doamne! mormăi Lucian, coborând mâinile și cercetând încăperea din priviri.

Balta de urină se împrăștia spre covorul persan de colecție bej cu auriu.

Dacă ar mai fi trăit mama lui, și-ar fi strâns oripilată șiragul de perle în mână.

Gândul îi desenă un surâs în colțul gurii. Doamne, nu era zi în care să nu-i simtă lipsa de când îl lăsase... de când îi lăsase pe toți... în noaptea aceea furtunoasă și de o umezeală sufocantă. Mamei îi plăcuseră dintotdeauna lucrurile frumoase, atemporale și neîntinate. Părea cumva firesc, într-o notă oarecum tristă, să fi plecat astfel de pe această lume.

Mai tulburat de gândurile care îi treceau prin minte decât de moartea care domnea în încăpere, el o luă încet spre dreapta și se trânti în fotoliul din piele. Cel pe care își petrecuse țeapăn nenumărate ore în copilărie, ascultând unul dintre nenumăratele motive pentru care el era o asemenea dezamăgire colosală. Acum, stătea mai curând tolănit decât așezat pe fotoliu, cu picioarele depărtate. Nu avea nevoie de o oglindă ca să știe că părul lui blond, în contrast cu părul negru al fraților lui, te invita aproape să-ți treci mâinile prin el. Nu avea nevoie să inspire prea mult aer în piept ca să simtă afurisitele de arome fructate ale parfumului care parcă i se agățase de haine.

Dacă l-ar fi văzut Lawrence în halul ăsta, buzele i s-ar fi curbat într-un mod care ar fi sugerat că adulmecase ceva profund neplăcut. Totuși, Lawrence nu avea să-l mai privească niciodată așa, căci se bălăngănea acum atârând de ventilator ca o bucată de carne prinsă în cârlig la măcelărie.

– A sunat cineva la poliție? întrebă el și bătu darabana cu degetele lungi pe brațul fotoliului.

– Așa sper, spuse Gabriel, cu glasul tăragănat.

Fratele lui se rezemă de bufetul din lemn de cireș frumos lustruit. Paharele de cristal zornăiră la unison. Sticlele de coniac și whisky fin abia se clintiră.

Gabe, considerat cel mai *normal* frate din clanul de Vincent, încă părea pe jumătate adormit. Îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni, își frecă absent maxilarul în timp ce privi lung spre picioarele care se legănau alene. Era tras la față și palid.

Dar cei care îl credeau normal pe Gabe nu-l cunoșteau cu adevărat.

– L-am sunat pe Troy, răspunse apăsător Dev din colțul opus al biroului.

Arăta cum ar trebui mereu să arate fratele mai mare – fratele care, după toate aparențele, avea să se ocupe de acum înainte de dinastia de Vincent. Păr negru pieptănat cu grijă, barbă rasă impecabil și nici măcar o cută pe pantalonii de pijama cu care dormea. Ai fi zis că se opri să și-i calce înainte să coboare.

– I-am spus ce s-a întâmplat, continuă Dev. E pe drum.

Lucian aruncă o privire spre Dev.

– Tu l-ai găsit?

– N-aveam somn. M-am ridicat din pat și am venit aici. Am văzut lumina aprinsă, și așa l-am găsit. Dev își încrucișă brațele peste piept. Când ai ajuns acasă, Lucian?

– Ce legătură are asta cu orice? Întrebă el.

– Răspunde-mi la întrebare!

Înțelegând aluzia, un zâmbet îi înflori pe buze.

– Crezi că am ceva de-a face cu starea în care se află scumpul nostru tată?

Devlin nu spuse nimic. Așteptă. Tipic pentru Dev. Tăcut și rece ca un mormânt proaspăt săpat. Nu semăna deloc cu Lucian. *Deloc*. Gabe îl privi pe Lucian de parcă ar fi ghicit adevărul, de parcă ar fi știut el mai bine.

Lucian își dădu ochii peste cap.

– Nici nu știu dacă era treaz și se afla aici când am ajuns eu acasă. Am intrat pe la mine și, de altfel, îmi vedeam liniștit de ale mele când m-ai sunat tu.

– Nu te acuz de nimic, răspunse Dev pe tonul pe care îl folosisese de sute de ori în copilărie.

– Nu așa pare. Cât de aiurea era toată povestea asta? Tatăl lor atârna spânzurat de ventilator cu curea lui de 600 de dolari, iar Dev tot pe el îl lua la întrebări. Degetele i se opriră brusc pe brațul fotoliului. Atunci observă pata roșie de pe arătătorul lui. Își încleștă degetele în palmă. Dar voi doi unde erați?

Dev ridică din sprâncene.

Gabe întoarse privirea.

Scuturând din cap, el chicoti încet.

– Nu sunt eu vreun expert criminalist, dar îmi pare că s-ar fi spânzurat.

– Este o moarte neintenționată, spuse Gabe, iar Lucian se întrebă din ce film polițist reținuse o asemenea frază. Tot o să se apuce să investigheze. Mai ales că nu pare să fi lăsat nici o... nici o scrisoare de adio. Făcu un semn din cap spre suprafața ordonată a biroului. Chiar dacă nici unul dintre noi n-a căutat prea atent. La naiba! Nu-mi vine să cred...

Lucian aruncă o privire spre corpul tatălui său. Nici lui nu-i venea să creadă.

– L-ai sunat pe Troy? Își concentrează atenția asupra lui Dev. Probabil o să dea o petrecere. La naiba, ar trebui să sărbătorim.

– Mai ai vreo urmă de decență? întrebă Dev scârșnind din dinți.

– Tu chiar vorbești serios când mă întreb asta în legătură cu *tata*?

Dev își încleștă maxilarul cu o zvâcnire aproape imperceptibilă de emoție.

– Ai idee ce-o să spună lumea despre asta?

– Și ți se pare că mi-ar păsa în vreun fel? întrebă încet Lucian. Sau că mi-ar fi păsat vreodată?

– Poate că nu-ți pasă, dar ultimul lucru de care are nevoie familia noastră este să fim târați iar prin noroi.

Familia lor nu mai avea nevoie de multe lucruri, dar încă o pată neagră pe reputația deloc imaculată a familiei era chiar ultimul lucru cu care să își bată capul.

– Poate tata ar fi trebuit să se gândească la asta înainte...

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer, și făcu un semn din cap spre trupul care se legăna spânzurat.

Dev strânse din buze, și Lucian știa că fratele lui se străduia din răspuțeri să nu răspundă. La urma urmei, Dev își exersase ani buni reținerea când venea vorba despre replicile usturătoare ale lui Lucian.

Dev nu spusese nimic, ci doar ocoli picioarele tatălui lor și ieși din birou, închizând încet ușile în urma lui.

– Am spus ceva greșit? întrebă Lucian gânditor și ridică dintr-o sprânceană.

Gabe îi aruncă o privire lipsită de haz.

– De ce faci asta?

El ridică indiferent dintr-un umăr.

– De ce nu?

– Știi cum face.

Idea era că Lucian *chiar* știa cum făcea Dev, dar Gabe? Nu prea. Probabil pentru că Gabe nu-și dorea să vadă cum reacționa Dev când autocontrolul lui exersat se ducea pe apa Sâmbetei.

Gabe se uită din nou lung spre picioarele care se legăneau din tavan și îl întrebă pe un ton serios:

– Chiar crezi că tata ar fi făcut una ca asta?

– Mie așa mi se pare, răspunse el când își ațintea privirea spre mâinile întepenite și îngrozitor de albe.

– Puține erau lucrurile pe care să le faci și care să mă surprindă cu adevărat, dar să se spânzure? Gabe ridică o mână și își trecu degetele prin păr. Nu e... stilul lui.

Lucian era de acord cu asta. Lawrence nu era genul de om care să-ți facă marele bine de a te lăsa naibii în pace o dată pentru totdeauna.

– Poate e blestemul.

– Vorbești serios? Gabe înjură în barbă. Începi să vorbești ca Livie.

Zâmbetul îi reveni pe buze când își aminti de menajera lor. Doamna Olivia Besson era ca o a doua mamă pentru ei, devenind parte integrantă din casă, precum pereții și acoperișul, dar femeia era mai superstițioasă ca marinarii într-o noapte furtunoasă. Zâmbetul îi dispăru într-o clipită.

O tăcere grea se așternu în încăperea când își ațintiră amândoi privirea spre tatăl lor. Gabe vorbi primul, pe un ton scăzut, de parcă i-ar fi fost teamă că bărbatul i-ar fi putut auzi.

– M-am trezit înainte să mă cheme Dev. Am avut impresia că aud pe cineva la etaj.

Lui Lucian i se tăie răsuflarea.

– M-am dus sus, dar... Fratele lui trase adânc aer în piept. Știi ce voiai să faci mâine? Acum, nu o să mai poți.

– De ce nu?

– De ce nu? repetă el cu un râset șocat. N-ai cum să pleci a doua zi după ce tata a murit.

Lucian nu vedea unde să fie problema.

– Dev ar lua-o razna.

– Dev habar n-are ce vreau eu să fac, răspunse el. Probabil nici nu o să-și dea seama că am plecat. Revin poimâine-dimineață.

– Lucian...

– Este important să fac asta. Și o știi. N-am încredere... N-am încredere că Dev ar alege persoana potrivită. N-am de gând să mă dau deoparte și să-l las pe el să se ocupe de toată povestea asta. Tonul lui nu lăsa loc de discuții. Dev n-are decât să creadă că el se ocupă de asta. Nu-mi pasă, dar eu o să am un cuvânt de spus.

Gabe oftă obosit. Trecu o clipă.

– Ar fi bine să te asiguri că *musafira* ta înțelege cât este de important să nu sufle o vorbă despre ce se întâmplă aici.

– Desigur, murmură el și se ridică ușor de pe fotoliu.

Nu era deloc surprins că fratele lui știa că venise acasă cu cineva. Casa asta avea ochi și urechi.

Gabe o luă spre ușă.

– Mă duc să-l caut pe Dev.

Lucian își urmări fratele cum pleacă, apoi se întoarse spre corpul tatălui lor, căutând ceva, orice urmă de emoție înăuntrul lui. Uimirea care îl traversase când intrase în încăperea se risipise chiar înainte de a se fi manifestat pe deplin. Bărbatul care atârna din tavan era omul care îl crescuse, dar el nu reușea să găsească înăuntrul lui nici măcar o frântură de tristețe. Douăzeci și opt de ani trăiți sub